De ce nu sunt de acord cu toate cele 5 puncte ale calvinismului ?

de dr. Curtis Hutson (1934-1995)

Dr. Loraine Boettner în cartea sa, „Doctrina reformată a predestinării” spune: "Sistemul calvinist subliniază în special cinci doctrine distincte. Acestea sunt cunoscute din punct de vedere tehnic sub numele de" Cele cinci puncte ale calvinismului.”

Dr. Boettner mai spune:
"Cele cinci puncte pot fi amintite mai ușor dacă sunt asociate cu cuvântul T-U-L-I-P din engleză şi anume:
T=incapacitate totală; U= alegere necondiționată; L= ispășire limitată; I,= har irezistibil (eficace) și P,=perseverența sfinților."
Am auzit predicatorii spunând: „Sunt un calvinist cu un singur punct”.
I-am auzit pe alții spunând: „Sunt un calvinist în două sau trei puncte”.
Vreau să ne uităm la toate cele cinci puncte ale calvinismului, așa cum a fost predat de John Calvin, apoi să vedem ce are de spus Biblia pentru fiecare punct în parte.

I. Incapacitate totală

Prin „incapacitate totală”, Calvin a vrut să spună că un păcătos nu poate veni la Isus Hristos și să se încreadă în El ca Mântuitor, dacă nu este predestinat să vină la Hristos. Prin incapacitate totală el spune că niciun om nu are capacitatea de a veni la Hristos. Și dacă Dumnezeu nu-l capacitează și nu-i dă această abilitate, nu va veni niciodată la Hristos.
Biblia învață despre „depravarea totală” și cred în depravare totală. Dar asta înseamnă pur și simplu că nu există nimic bun în om prin care să câștige sau să merite mântuirea. Ieremia 17: 9
Un predicator a rostit o predică minunată asupra depravării inimii umane. Iar când a terminat mesajul, cineva a venit la el și a spus: „Vreau să știi că nu pot înghiți predica:” O inima depravată” despre care ai predicat.
Predicatorul a zâmbit și a spus: "Nu trebuie să o înghiți. Ea este deja în tine!"

În timp ce Biblia învață despre depravarea rasei umane, nicăieri nu învață despre o incapacitate totală. Biblia nu sugerează niciodată că oamenii sunt pierduți pentru că nu au capacitatea de a veni la Hristos. Isus a zis: „Nu vreţi să veniţi la Mine, ca să aveți viață” (Ioan 5:40).

Observați, nu este o problemă dacă puteți veni sau nu la Hristos; este o problemă dacă vreţi să veniţi sau nu la Hristos.

Isus s-a uitat peste Ierusalim și a plâns și a spus: „Ierusalime, Ierusalime de câte ori Am vrut ...dar *nu ai vrut*”. (Mat. 23:37).
Aici observăm din nou, El nu a spus: „de câte ori am vrut să vă adun împreună, dar nu s-a putut”. Nu, ci El a spus: "Nu ai vrut!"

Nu e o problemă de putinţă, ci una de voinţă!

Apocalipsa 22:17, ultima invitație din Biblie, spune:
"Și Duhul și mireasa zic: Vino. Și cine aude să zică: „Vino”! Şi cine aude să zică:”Vino!” Cine vrea, să ia apa vieţii fără plată”.

Dacă este adevărat că nici o persoană nu are capacitatea de a veni la Hristos, atunci de ce ar spune Isus în Ioan 5:40: „Nu vreţi să veniţi la Mine”.
De ce nu spune simplu, „Nu puteţi veni la mine?!”
Singurul lucru care stă între păcătos și mântuire, este voința păcătosului.
Dumnezeu a făcut din fiecare om o personă cu o voinţă liberă. Și Dumnezeu nu-i ia niciodată dreptul acesta.

D. L. Moody s-a adresat unui grup mare de sceptici. El a spus: „Vreau să vorbesc despre:”cuvântul *crede*, cuvântul *primesc* și cuvântul *ia*”. Când Moody și-a încheiat predica, el a întrebat: „Cine vrea să creadă, să vină să-L ia pe Hristos ca Mântuitor?”
Un bărbat a spus: „Nu pot.” Domnul Moody a plâns, și i-a spus:”Nu spune:”nu pot”, spune: „nu vreau!" Iar bărbatul a spus: „Atunci, da, nu vreau!”
Dar un alt bărbat a spus: „Eu aș vrea!” Apoi, un altul a spus: "şi eu!" Și un altul a spus: „şi eu aș vrea!”
Până la final mulţi au ajuns să se încreadă în Hristos ca Mântuitor.

Unii calviniști folosesc Ioan 6:44 pentru a dovedi incapacitatea totală. Aici Biblia spune: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi”. Atragerea, am discutat în altă lecţie, înseamnă convingere, invitaţie, şi nu predestinare, iar omul acceptă sau respinge invitaţia.

Dar Biblia spune clar în Ioan 12:32 „şi după ce voi fi înălţat de pe Pământ voi atrage la Mine pe toţi oamenii.”
Toți oamenii sunt atrași de Hristos, dar nu toți oamenii vor să se încreadă în Hristos ca Mântuitor. Fiecare om va lua propria decizie de a primi lucrarea Lui Hristos de la Calvar, sau aceea de a-L respinge. Biblia spune clar că toți oamenii au lumină. Ioan 1: 9 spune: „Lumina aceasta era adevărata lumină, care luminează pe orice om venind în lume”.

Romani 1: 19,20 Dumnezeu vorbeşte prin creaţia Lui.
Romani 2: 11-16 Dumnezeu vorbeşte păcătoșilor prin conștiința lor, chiar și atunci când nu au auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul vorbeşte prin revelaţia generală şi specială.
Deci, în ultima instanţă, oamenii merg în iad, nu din cauza că nu pot veni la Hristos, ci pentru că nu vor să vină la Hristos - „Nu vreţi să veniţi la Mine, ca să aveți viață”.
Învățătura că bărbații, femeile și copiii nu pot fi mântuiţi pentru că nu sunt aleşi, predestinaţi, nu face parte din învăţătura Scripturii.

II. Alegerea necondiționată.

Prin alegere necondiționată, Calvin a spus că unii sunt aleși pentru rai, în timp ce alții sunt respinşi şi vor merge în iad și că aceste alegeri sunt necondiționate. Este în totalitate alegere din partea lui Dumnezeu și fără condiții, printr-o alegere necondiționată. Calvin spune că Dumnezeu a decis deja cine va fi mântuit și cine va fi pierdut, iar individul nu are absolut nimic de-a face cu asta. El nu poate decât să spere că Dumnezeu l-a ales pentru Cer și nu pentru Iad. Şi adaug eu, aici nu se referă la preştiinţa Lui Dumnezeu, ci la predestinare.

Îl voi cita pe John Calvin „Institutele sale”, Cartea a III-a, capitolul 23:
".... Nu toți oamenii sunt creați cu un destin similar, dar viața eternă este predestinată pentru unii în cer și o condamnare veșnică la iad pentru alții. Prin urmare, fiecare om, este predestinat fie la viață sau la moarte ”. Deci, calvinismul învață că este alegerea lui Dumnezeu ca unii oameni să fie blestemați pentru totdeauna. Nu a intenționat niciodată să-i salveze. I-a obligat să meargă în Iad. Și atunci când El oferă mântuirea în Biblie, El nu o oferă celor care au fost condamnați să fie blestemați. Acesta este oferit numai celor care au fost predestinați pentru a fi mântuiți.”

Această învățătură insistă că nu trebuie să încercăm să-i câștigăm pe oameni în Hristos, deoarece oamenii nu pot fi mântuiți decât dacă Dumnezeu a planificat ca aceștia să fie mântuiți. Și dacă Dumnezeu a planificat ca ei să fie pierduţi veșnic, ei nu vor veni la Hristos. Este doctrina biblică despre cunoașterea, predestinarea și alegerea lui Dumnezeu.

Cei mai mulți creștini cunoscuți sunt de acord că Dumnezeu, conform Bibliei, selectează indivizi precum Avraam, Isaac, Iacob și David ca instrumente pentru a face anumite lucruri pe care le-a planificat. Cei mai mulți creștini sunt de acord că Dumnezeu poate alege o națiune, în special El a ales pe Israel, prin intermediul

căruia a dat Legea, profeții și, în cele din urmă, prin care va veni Mântuitorul Însuși - și că există o doctrină biblică conform căreia Dumnezeu știe toate lucrurile. Romani 8:28 spune:"..."! Dumnezeu cunoaşte dinainte pe cei ce se vor pocăi, şi la ei se referă, dar doctrina potrivit căreia Dumnezeu a ales unii oameni pentru iad, că ei s-au născut pentru a fi respinşi şi condamnaţi de alegerea lui Dumnezeu, este o erezie radicală care nu este predată nicăieri în Biblie. *Doctrina reprobării nu este biblică.*

Am în mână o broșură intitulată TULIP scrisă de Vic Lockman. În broșură, Lockman încearcă să dovedească cele cinci puncte ale calvinismului. În conformitate cu alegerea necondiționată, el citează Efeseni 1:4, dar citează doar prima parte a versetului: „El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii." Cu toate acestea, acesta nu este sfârșitul versetului. Lockman, ca majoritatea calviniştilor, s-a oprit în mijlocul versetului. Întregul versetul spune: „ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, să fim sfinți și fără vină înaintea Lui, după ce în dragostea Lui ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale".
După buna plăcere a voiei Sale nu arată respingerea necondiţionată a unora şi acceptarea altora, aleatoriu parcă. Nu, ci arată primirea lor în împărăţie cu bucurie. Veniţi binecuvântaţii Tatălui de moşteniţi ce v-a fost făgăduit.

Versetul nu spune nimic despre a fi ales pentru Cer sau Iad. Se spune că suntem aleși, că ar trebui să fim sfinți și fără vină înaintea Lui. Sub același punct, alegeri necondiționate, Lockman îl citează pe Ioan 15:16: „Nu voi m-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi". Din nou versetul nu spune nimic despre a fi ales pentru Cer sau Iad. Se spune că suntem aleși să mergem și să aducem roade, ceea ce înseamnă pur și simplu că fiecare creștin este ales să fie un câștigător de suflet. Rodul unui creștin sunt alți creștini. Proverbe 11:30"cel înţelept câştigă suflete".

Nicăieri Biblia nu învață că Dumnezeu dorește ca unii să meargă în rai și alții să meargă în iad, nu. Matei 25:41 spune că iadul a fost creat pentru diavolul şi îngerii lui. Biblia învață că Dumnezeu ar vrea ca toți oamenii să fie mântuiți.
2 Petru 3: 9 „voieşte ca nici unul să nu piară, ci că toți să vină la pocăință".
1 Timotei 2: 4 spune: „care voieşte ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștinţa adevărului".

Cei care învață că Dumnezeu vrea să-i mântuiască pe unii, în timp ce El ar avea ca alții să se piardă, vorbesc vorbe care nu sunt în acord cu Dumnezeu şi Scriptura.

Chiar Dumnezeu să predestineze unii oameni pentru a fi mântuiți și predestinează pe alții să meargă în Iad, astfel că ei nu ai o alegere liberă? Absolut nu! Nimeni nu este predestinat să fie mântuit, cu excepția faptului că el alege, propria sa voință, de a veni la Hristos și a avea încredere în El pentru mântuire. Și nimeni nu este predestinat să meargă în Iad, cu excepția cazului în care alege din proprie voință să-l respingă pe Hristos și refuză să aibă încredere în El ca Mântuitor.

Ioan 3:36 spune: „Cel ce crede în Fiul are viață veșnică, iar cel care nu crede Fiul nu va vedea viața; şi mânia lui Dumnezeu rămâne peste el ".
Nimic nu putea fi mai simplu. Omul care merge în Rai merge pentru că vine la Isus Hristos și are încredere în El ca Mântuitor. Iar omul care merge în Iad face acest lucru pentru că refuză să vină la Isus Hristos și nu vrea să aibe încredere în El ca Mântuitor.

III. Ispăşire limitată

Prin ispășire limitată, Calvin a spus că Hristos a murit doar pentru cei aleși, pentru cei pe care El i-a planificat și ordonat să meargă în Rai. El nu a murit pentru cei pe care i-a rânduit să meargă în Iad. Din nou spun, un astfel de limbaj nu este în Biblie și doctrina calvinistă contrazice în întregime multe, multe Scripturi simple.
Biblia spune în I Ioan 2: 2, „El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre: și nu numai pentru ale noastre, ci pentru păcatele întregii lumi.
1 Timotei 2: 5,6 spune: „Omul Hristos Isus, care S-a pe Sine Însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi”.
Biblia învață că Isus este Mântuitorul lumii. Ioan 4:42 spune: "Și a spus femeii: „Acum credem, nu din cauza spuselor tale, căci L-am auzit noi înșine și știm că acesta este într-adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii."
I Ioan 4:14, „Și am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul să fie Mântuitorul lumii”. Scripturile arată clar că Isus a venit pentru a salva lumea.
Ioan 3:17 spune: "Pentru că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume pentru a osândi lumea, ci ca lumea prin el să poată fi salvată". Nimeni nu se va uita vreodată la Isus Hristos și nu va spune: „Nu ai vrut să fii Mântuitorul meu”, nu! Isus vrea să fie Mântuitorul tuturor oamenilor.

De fapt, 1 Timotei 4:10 spune: „ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, şi mai ales al celor ce cred”.

Biblia învață că Hristos a purtat păcatele tuturor oamenilor. Isaia 53: 6 . Există două cuvinte „toţi, şi tuturor” în acest verset. Primul „toţi” vorbește despre faptul

universal al păcatului - „cu toţi rătăceam”. Iar cel de-al doilea „tot” vorbește despre ispășirea universală - „ și Domnul a luat neleguirea noastră a tuturor”.

Nu numai că El a purtat păcatele tuturor, dar Biblia ne învață clar că El a murit pentru întreaga lume.

Dacă nu este suficient de simplu, Biblia spune că moartea Sa a fost pentru fiecare om: „Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut ceva mai jos decât îngerii pentru suferința morții, încununat de glorie și onoare; ca prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toţi” (Evrei 2:9).

Nimic nu putea fi mai simplu decât faptul că Isus Hristos a murit pentru fiecare om.

1 Timotei 2: 5,6 spune: „Căci există un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Isus, care S-a dat ca preţ de răscumpărare pentru toți”.

Romani 8:32 afirmă: „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da, fără plată împreună cu El toate lucrurile? "

Uită-te la afirmații - declarație după declarație: „Ioan 3:16 „Findcă Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat singurul său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

Isus a murit pentru întreaga lume. El a suferit iadul pentru fiecare om care trăieşte sau a trăit vreodată. Și nimeni nu va privi din Iad și va spune: „Am vrut să fiu mântuit, dar Isus nu a murit şi pentru mine”.

Unii susțin că dacă Isus ar muri pentru întreaga lume, întreaga lume va fi salvată, nu. *Moartea lui Isus Hristos pe cruce a fost suficientă pentru toți, dar este eficientă numai pentru cei care cred*. Moartea lui Isus Hristos pe cruce a făcut posibilă salvarea oricărui om de pretutindeni. Dar numai cei care cred că El a murit pentru a-și plăti datoria păcatului și care au încredere în El completă pentru mântuire vor fi mântuiți.

Ioan 3:36, „Cel care crede în Fiul are viață veșnică ...”. Isus a murit pentru păcatele trecute prezente şi viitoare, dar iertat este doar cel ce se recunoaşte păctos şi are nevoie de mântuire.

Exemplul cu tâlharii de la evenimentul răstignirii; unul primeşte, celălalt respinge deşi i se spune că ar fi drept ca şi el să se pocăiască.

Ispășirea nu este limitată, este la fel de universală ca păcatul.

Romani 5:20 spune: „Dar unde păcatul a abundat, harul a abundat mult mai mult”.

Un predicator celebru englez a vorbit într-un oraș englez, apoi s-a grăbit să prindă trenul spre Londra. Un păcătos care l-a auzit predicând a simțit că trebuie să rezolve imediat problema mântuirii. Așa că l-a urmat pe predicator la tren. Tocmai

când trenul ajungea în gară, acesta l-a apucat de reverul hainei și i-a spus: „Vreau să fiu salvat! Spune-mi cum!?”.
Predicatorul i-a spus: "Trebuie să prind acest tren spre Londra. Aveți o Biblie?"
"Da, am una acasă", a spus omul neliniștit. "Atunci du-te acasă și găsește Isaia 53: 6. Citeşte-l cu atenție. Găseşte primul cuvânt „toţi” şi ultimul cuvânt „toţi”, și vei înţelege cum poţi fi mântuit."

Predicatorul s-a repezit în tren și păcătosul neliniștit a fost lăsat singur. S-a întors la el acasă și, deschizându-și Biblia, a apelat la Isaia 53: 6. Ce a vrut să spună predicatorul, s-a întrebat :„Intră la primul *toţi* și ieși la ultimul *toţi*, și vei fi mântuit”? El a găsit versetul și l-a citit cu atenție: „toţi rătăceam ca nişte oi”. Ei bine, s-a gândit la el însuși, cu siguranță pot intra în primul rând. M-am rătăcit. Sunt un păcătos, pierdut. El a citit ultima parte a versetului: „dar Domnul a purtat nelegiuirea noastră a tuturor”. El și-a spus: „Conform ultimului cuvânt toţi, trebuie să cred că toate păcatele mele au fost puse pe Hristos, că El mi-a luat locul și mi-a plătit păcatele. Și dacă mă bazez pe asta, voi fi mântuit. Asta a vrut să spună predicatorul ". A crezut în Hristos și a fost mântuit. El a crezut că era un păcătos și că toate păcatele sale au fost aruncate asupra Lui Hristos.

IV. Har irezistibil!

Al patrulea punct al calvinismului este harul irezistibil. Prin har irezistibil, John Calvin a vrut să spună că Dumnezeu îi obligă pur și simplu pe oameni să fie mântuiți. Dumnezeu a ales ca unii să fie mântuiți, iar Isus Hristos a murit pentru acel grup ales.
Și acum pe lângă har irezistibil, El îi forțează pe cei pe care i-a ales, pe cei pentru care a murit Isus Hristos pentru a fi mântuiți.
Adevărul este că nu există un har irezistibil. Nicăieri în Biblie nu apare cuvântul „irezistibil” înaintea cuvântului „har”. Această terminologie nu este pur și simplu în Biblie. Este filozofia lui Calvin, nu o doctrină biblică.

Harul înseamnă „favoarea nemeritată a lui Dumnezeu.” Harul este o atitudine, nu o putere. Dacă Calvin ar fi vorbit despre irezistibila putere de atragere a lui Dumnezeu, ar fi avut mai mult sens. În schimb, el reprezintă harul ca actul irezistibil al lui Dumnezeu care obligă un om să fie mântuit, care nu dorește să fie mântuit, astfel încât omul nu are nicio alegere în această chestiune, cu excepția faptului că Dumnezeu îi pune cu forța o alegere în mintea lui. Calvinismul ne învață că omul nu are niciun aport la mântuire și nu poate coopera cu Dumnezeu spre mântuire. În niciun sens al cuvântului și în nici o etapă a lucrării, mântuirea nu depinde de voința sau de lucrarea omului.

Spune Biblia ceva despre harul irezistibil? Absolut nu! Scripturile arată că oamenii se împotrivesc și îL resping pe Dumnezeu.
Proverbe 29:1 spune:„Un om care se împotriveşte tuturor mustrărilor va fi zdrobit deodată şi fără leac”. Observați cuvântul „*tuturor*” în acest verset. Dacă Dumnezeu ar fi dat doar o singură ocazie de a fi mântuit, atunci omul s-ar putea plânge. Dar aici Biblia spune: „este adesea mustrat”. Aceasta înseamnă că omul a fost mustrat din nou și din nou.
Dar Biblia spune că „își întărește gâtul” și „va fi zdrobit deodată și asta fără remediu”. Cu siguranță că nu sună ca un har irezistibil. Biblia învață că un om poate fi mustrat din nou și din nou și că își poate împietri inima împotriva lui Dumnezeu și, ca urmare, va fi distrus fără remediu.

Isaia 65:1,2,3.”eram gata să răspund celor ce nu întrebau de Mine, eram gata să fiu găsit de cei ce nu Mă căutau; am zis: Iată-Mă, Iată-Mă, către un neam care nu chema Numele Meu”. Nu sună ca un har irezistibil. Dumnezeu cheamă, iar oamenii refuză. Este irezistibil? Dumnezeu întinde mâna și nimeni nu o primește? Este harul irezistibil? Nu. Biblia spune că unii oameni îl resping pe Hristos, că refuză chemarea Lui. Sunt liberi să respingă chemarea.
În Fapte 7:51: „Oameni tari la cerbice, netăiaţă împrejur cu inima, şi cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi”. La acești lideri evrei, Ștefan le-a spus: „Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt”. La condamnarea lui Ştefan au fost prezenţi oameni dintre care unii îl văzuseră pe Isus și îl auziseră predicând; alții care îl auziseră pe Petru la Rusalii; alții care auziseră pe Ștefan și pe alți oameni plini de Duh predicând cu mare putere. Și ce făcuseră? Erau cu gâtul ţapăn și necircumcişi în inimă și la urechi surzi. Adică au fost încăpățânați și rebeli împotriva lui Dumnezeu.

Biblia spune clar: „S-au împotrivit Duhului Sfânt”. Observați cuvintele lui Ștefan în versetul 51: „Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt: așa cum au făcut părinții voștri, la fel faceţi și voi”. Aici Biblia învață că nu numai că acești lideri evrei s-au împotrivit Duhului Sfânt, dar și că părinții lor, înaintea lor, s-au împotrivit Duhului Sfânt. Ștefan spune că de la Avraam, prin istoria națiunii evreiești, până în vremea lui Hristos, unii evreii deşi au fost chemaţi, s-au împotrivit Duhului Sfânt.

Dumnezeu nu îi obligă pe oameni să fie mântuiți cu așa-numitul har irezistibil. Dumnezeu oferă mântuirea tuturor oamenilor.

Tit 1:11 spune: „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru *toţi* oamenii”. Dar omul trebuie să aleagă singur. El trebuie fie să-L primească, fie să-l respingă pe Domnul Hristos.
Ioan 1:12 spune. „Dar tuturor celor ce *L-au primit*, adică celor care *cred* în numele Lui, le-a dat *dreptul* să se numească copii ai Lui Dumnezeu”.

Asta înseamnă că cei care nu sunt mântuiți ar fi putut fi salvați, dacă ar fi vrut. Cei care l-au respins pe Hristos ar fi putut să-L accepte. Dumnezeu oferă mântuirea celor care vor, dar nu obligă pe cel ce nu o dorește. Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară! Tot ce-Mi da Tatal va ajunge la Mine; si pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afara: (*Ioan.6:37*). Dacă ar fi har irezistibil nu ar fi sunat acest verset aşa. Ar fi un nonsens. Nu se vede harul irezistibil, ci mila Domnului şi dragostea Lui pentru toţi oamenii.

V. Perseverența Sfinților

Biblia învață, și cred în ea, securitatea eternă a credinciosului nou-născut. Omul care a avut încredere în Isus Hristos are viață veșnică și nu va pieri niciodată. Însă securitatea eternă a credinciosului nu depinde de perseverența sa. Nu știu niciun verset biblic care să spună ceva despre *perseverența* sfinților, dar există mai multe versete biblice care menționează faptul că sfinții sunt păziţi şi *păstrați*.

Perseverenţa este un lucru, *păstrarea* este alt lucru. Sfinții nu persevereazǎ, ci ei sunt păstraţi.
Iuda 1: „Iuda, slujitorul lui Isus Hristos și fratele lui Iacov, celor care sunt sfințiți de Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos ...” .
1 Tesaloniceni 5:23 spune: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El Însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi”.

I: Într-o dimineață am deschis un borcan cu compot de piersici. Nu știu cât timp au stat acele piersici în borcan. Dar borcanul fusese sigilat cu ceva timp în urmă, iar piersicile erau păstrate. Când am scos piersicile și le-am mâncat cu un biscuit fierbinte, erau la fel de bune ca în ziua în care au fost introduse în borcan.
Dar ia staţi un pic.. piersicile au perseverat să rămâna aşa bune?! Nu erau proaspete și bune pentru că perseveraseră, ci erau bune și proaspete pentru că fuseseră păstrate. Biblia spune că noi suntem păstraţi.

1 Petru 1: 4,5:„şi la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi care nu se poate veşteji, *păstrată* în ceruri pentrru voi. Voi sunteţi *păziţi* de puterea lui Dumnezeu, *prin credinţă*”.

Ioan 10: 27-29:"Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc şi ele vin după Mine. Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu voi pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea ".
Suntem în siguranţă nu pentru că noi perseverăm, ci pentru că suntem în Mâna Tatălui.
Charles Spurgeon a spus odată: „Nu cred în perseverența Mântuitorului, ci în păstrarea Lui".

Putem fi siguri că Biblia învață despre securitatea eternă a credinciosului. Dar securitatea credinciosului nu are nicio legătură cu perseverenţa sa. Suntem în siguranță pentru că suntem păziți de Dumnezeu. Suntem ținuți în mâna Tatălui.

Și în conformitate cu Efeseni 4:30, am fost pecetluiți de Duhul Sfânt până în ziua răscumpărării. Deci nu sunt de acord cu toate cele cinci puncte ale calvinismului așa cum le-a învățat John Calvin, cu nici unul.

Nu sunt nici arminian, nici calvinist. Cred în mântuire prin har prin credința în lucrarea finală a lui Hristos de la Cruce. Cred în securitatea eternă a credinciosului. Cred că Isus Hristos a murit pentru toți oamenii și cred ceea ce spune Biblia: „Cine va chema numele Domnului va fi mântuit".
Dar nu sunt de acord cu toate cele cinci puncte ale calvinismului așa cum le-a învățat John Calvin.

În concluzie, permiteți-mi să spun că Calvin și cei care l-au urmat au pretins să creadă și să urmeze Biblia. Aceștia au pretins să găsească cel puțin un germen al doctrinei calviniste în Scripturi. Însă un cercetător atent va constata că din nou și din nou depășesc Scriptura, calvinismul este o filozofie dezvoltată de om și care depinde de logica și raționamentul uman, cu răstălmăcirea unor Scripturi, folosirea greșită a altora, și ignorarea a multe alte pasaje clare ale Scripturii. Calvin însă a învățat multe alte doctrine minunate şi adevărate ale Scripturii.

Este adevărat că Dumnezeu cunoaște tot ce se va întâmpla în lume. Este adevărat că Dumnezeu a rânduit și a determinat cu siguranță unele evenimente înainte de timp și a selectat unii indivizi pentru scopurile Sale. Cert este că oamenii sunt mântuiți prin har și sunt păstraţi de puterea lui Dumnezeu.
Calviniştii ce e drept, folosesc pasaje din Scripturi, dar în interpretarea unora calvinismul intră pe tărâmul filozofiei umane.

Nu este o doctrină biblică, ci un sistem de filozofie umană, care apelează mai ales la intelectul savant, la mintea autosuficientă și mândră. Predicatorii străluciţi,

filozofici, savanți sunt capabili să fie induși în eroare cu privire la această chestiune, mai mult decât creștinul cu credință biblică umilă.